

FORUM

ČESKOSLOVENSKO

2008

TSJEKKISK-NORSK FORUM

č. 61, březen 2008

nr. 61, mars 2008

Milí přátelé!

Nové číslo krajanského časopisku je tu, a je pro vás! Říkáme mu „Věstník“, tedy pojmem snad odvozeným od slovíčka „zvěstovat“, či „věštit“, ale v nadpisu má Fórum. A já si myslím, že toto slovo Fórum vyjadřuje i obsah čísla, které jste právě našli ve svých poštovních schránkách. Jednak se nám sešly příspěvky o všem možném a tentokrát opravdu z celého světa, ale současně se teď právě ve spolku „DĚJÍ VĚCI“ a členská základna nás krajanů by o tom měla být informována a měla by mít i možnost slyšet a vidět věci jež jsou v pohybu z různých stran. Rádi bychom tedy, aby i časopis se stal fórem = platformou pro diskusi. Věřte, že to není jednoduché dát takovéto číslo dohromady a už vůbec ne za situace, kdy v den první oficiální uzávěrky pro příspěvky máme k dispozici 2 ano slovy dva. A jak prodlužujeme termíny, příspěvky se

začnou pomalu scházet. Prostě, zatím to je tak, že jsme schopni vydat Věstník nejdříve měsíc po prvním oznámení uzávěrky. Já nevím, jak komu se to zdá dlouho či nikoli, ale věřte, že to pro vás děláme rádi a současně si moc vážíme těch, co nám pošlou zajímavé příspěvky. V současné době však nové číslo rychleji vydat nedokážeme.

Přeji vám všem pěkný začátek jara s letním časem, ale možná i s dobrými zimními podmínkami k lyžování.

Užívejte těch aktivit, co jsou vám nejbližší a dopřejí nejvíce naplnění či odreagování od všedního náročného života. Já sama se těším, že na sjezdovkách bude pořad dost sněhu a přitom bude daleko déle světlo.

Za výbor krajanského spolku a redakci časopisu Fórum
Liba Janáková

<i>Ferskeste informasjon om salg av eiendommen(e) på Storsand, Hurum.....</i>	<i>2</i>
<i>Pani Sehnalová vzpomíná: Prázdninové tábory s borůvkovými knedlíky a českou besedou.....</i>	<i>2</i>
<i>Vzpomínky na norský tábor.....</i>	<i>7</i>
<i>Mikulášská 2007.....</i>	<i>8</i>
<i>Léto 2006 – Jaro 2008.....</i>	<i>10</i>
<i>Informace o vládním Programu podpory českého kulturního dědictví v zahraničí na léta 2006 až 2010.....</i>	<i>13</i>
<i>Kulturní informace zprostředkované ambasádou.....</i>	<i>13</i>
<i>Změna v předpisech týkajících se českých cestovních dokladů.....</i>	<i>14</i>
<i>Osud nebo náhoda.....</i>	<i>14</i>
<i>Globální podvod.....</i>	<i>15</i>
<i>České domy v Norsku.....</i>	<i>16</i>
<i>Tsjekkiske hus i Norge.....</i>	<i>17</i>
<i>Styret av TNF inviterer dere til "Åpent loppemarket" på Storsand.....</i>	<i>18</i>

Ferskeste informasjon om salg av eiendommen(e) på Storsand, Hurum

Som i forrige nummer av Vestnik ønsker vi også nå å informere om hva som har skjedd når det gjelder salg av eiendommen på Storsand.

Salg av eiendommen er nå lagt på www.finn.no (tast inn finnkode=12347719 eller se under Eiendom, Boliger til salgs, Buskerud, Hurum). Teksten er skrevet av vår megler, DnB Nor Eiendom, og kunne sikkert ha vært bedre, men jeg jobbet mye med dem for å få til i hvert fall dette. Det er litt mer jobb og forvirring når det er 3 hus på 2 eiendommer som skal selges samtidig og som skal passe i faste systemer hos megleren. Tilsvarende tekst og bilder er også i prospektet, som de sender til interesserte.

I tillegg til bildene av eiendommen kan man på web også se kart og flyfoto av eiendommen og på høyre side er det link til bestilling av prospektet og man kan se på en planskisse over eiendommen(e). Alle er selvsagt velkomne til å se på internett eller kontakte DnB Nor v/Wenche Aaslund (mob. 90 05 76 85), få tilsendt prospekt og gjerne by på eiendommen.

Tre interesserte har kontaktet megler og vært på visning ca. 25. februar. To av dem var visst interessert til å gi bud, men når de hørte at vi ikke ønsker å forhaste oss og godta noe særlig under takst, så venter de. Det er altså ikke kommet noe bud ennå. Begge signaliserte at de vil gi bud en del under takst. Den ene er en utbygger mens den andre vil bruke eiendommen som den er.

Det har vist seg i ettertid at det er flere negative trekk ved eiendommen, som trekker prisen ned:

1) Det foreligger ikke en reguleringsplan for området, kun en kommunal plan. Så en

utbygger vil selv måtte lage en privat reguleringsplan og fremme den til behandling i kommunen. Det tar tid og penger.

2) Megleren har også fått høre at det er bestemt å bygge en gang- og sykkelvei i området i løpet av 5, 10 eller 20 år. Dette er ikke fastsatt i noen planer ennå, men når reguleringsplanen vil behandles, vil nok veivesenet stille krav til byggegrenser langt fra veien og beslaglegge mye av eiendommen. I praksis vil det bety, slik megleren uttrykte det, at det ikke kan bygges boliger nedenfor dagens hovedbygning. Kun kanskje et garasjeanlegg og/eller parkering. Dette reduserer verdien av eiendommen betraktelig.

3) I tillegg: Hovedbygningen kan ikke rives (er verneverdig) og begrenser mye utbyggernes muligheter, spesielt når også nedre del av tomten ikke kan bebygges.

Alt dette kan bety at vi må til slutt akseptere lavere pris enn det som er prisantydning i dag, altså 3,8 mill. kroner, men vi ønsker ikke det ennå og skal jobbe for å få høyest mulig pris. Fra april ønsker vi derfor å sette noen annonser i trykte media (spesielt DnB Nor Eiendomsmarked) – har fått tilbud på annonsering fra DnB Nor tidligere, så da får vi vurdere saken videre.

Til slutt en oppfordring til alle: Dersom dere kjenner noen som kunne være interessert i eiendommen, gjerne informer om salget!

Med vennlig hilsen

Yvona Holbein

(kontaktperson for salget på vegne av styret)

Paní Sehnalová vzpomíná: Prázdninové tábory s borůvkovými knedlíky a českou besedou

Dnes si nebudu s paní Vlastou Sehnalovou povídat o jejich odchodu z vlasti v roce 1949. Ti co mají zájem, si mohou přečíst příběh její rodiny v Českých Listech 11/2006. V seriálu Krajanské panorama "Odcházeli, aby...." napsal příspěvek o jejich dramatické a časově náročné cestě za novým domovem pan Stanislav Brouček.

Já bych si s vámi, paní Sehnalová, dnes velice ráda povykládala o jiné věci, kterou jste zažila na vlastní kůži od samého začátku. A tou je Storsand a letní prázdninové pobyty pro české, tehdy vlastně československé děti.

Tábor v Asker, 1959

Děti v krojích, Háøya 1960

Tábor na Håøya, 1960

Tábor v Hof, Vestfold, 1961

1. Můžete mi tedy říci něco o tom, jak to všechno na Storsandu začínalo? Bylo něco před tím, než se koupil Storsand?

To víte že bylo! Po roce 1950 existovaly československé letní školy v Heidelbergu v Německu, které založil Prof. Dr. Josef Kratochvíl a v Itálii, které vedli čeští katoličtí kněží z Říma. O tom se dověděl Dr. Háza, který bydlel společně s námi v českých domovech Dr. Milady Horákové. Když nás o tom informoval, vyvstal velký zájem o tábory mezi všemi spoluobyteli domova. Obrátili jsme se proto na paní Kvapilovou o pomoc, abychom tam mohli poslat také naše děti. Paní Kvapilová napsala Dr. Kratochvílovi a ten se nabídl, že by přijel on sám do Norska vyučovat naše děti. Na to odpověděl Ragnar Andersen (spoluzakladatel Norsko-československého pomocného spolku - NTHP), že to není problém, aby se československá letní škola založila zde. Tak se také stalo, že první prázdninová Československá dálková škola v exilu se konala 1. července 1959 v Hartmanově škole v Askeru. Řídil ji Dr. Kratochvíl s pomocí dvou českých kněží z Říma. Finanční výlohy získal NTHF pomocí sbírky u norských přátel a členů spolku.

Zajímavé bylo, že Ragnar si myslel, že tábor je nejvíce zapotřebí pro děti žijící v uprchlických táborech v poválečném Německu, že děti, které se už dostaly do Norska žijí již ve svobodné zemi a mají se dobře. To, že by tábor neměl být pro československé děti žijící v Norsku, způsobilo velký rozruch. Ragnar nechápal, jak je pro rodiče důležité, aby se děti setkávaly s mateřským jazykem a měly možnost se seznámit s dějinami svých rodičů. Ragnar věděl o špatných podmínkách, ve kterých žily děti v uprchlických táborech v Německu, kdežto děti žijící v Norsku se měly dobře, byly již na svobodě.

Já jsem nabídla pomoc v táborové kuchyni, pan Jiří Havelka mně radil a pomáhal o víkendech. A tak se tam moje děti dostaly také. Podobným způsobem se na první tábor dostaly i jiné děti žijící již v Norsku. Druhá Československá dálková škola, prázdninový tábor byl na Håøya v roce 1960. Pracovala jsem tam opět v kuchyni. Třetí Československá dálková škola, prázdninový tábor byl v roce 1961 v Hof ve Vestfold.

Pro školáky se pořádaly tyto prázdninové školy, zatímco předškoláci byli posíláni do

norských rodin, kde pobývali až dva měsíce. Cílem toho všeho byla snaha, dostat děti z nevyhovujících podmínek v uprchlických táborech do prostředí, kde se mohly mít lépe.

V roce 1963 se koupil Solgløtt ve Storsandu, který již předtím fungoval jako prázdninová osada pro děti. V roce 1963 se tedy konal první letní tábor na Storsandu a to tam byla jenom ta hlavní budova. Nebylo dostatek místa na spaní a Ragnar Andersen dostal vypůjčit velký vojenský stan, který se postavil na prostranství mimo hlavní budovu.

Později bylo nabídnuto, že baráky na Hovedøya se mohou rozebrat a přesunout na Storsand. Pan Nordengen, starosta města Oslo a předseda Norsko-československého spolku zajistil dopravu těchto rozebraných baráků lodí na Storsand. Paní Kvapilová považovala za samozřejmé, že všichni při rozebírání baráků pomůžeme.

První tábor na Storsandu, 1963

2. Paní Kvapilová sehrála významnou úlohu v životě lidí, kteří po roce 1948 museli odejít za hranice své vlasti. Storsand je vlastně její dílo. Jak byste popsala osobnost paní Kvapilové?

Paní Kvapilová byla velká vlastenka, byla

sama a práci při pomoci druhým brala jako své poslání i zaměstnání. Nechácala však, že lidé žijící v manželském svazku a mající rodinu, mají také z toho vyplývající domácí povinnosti a práce související se zaopatřením a chodem rodiny. Několikrát se na mě nazlobila, že jsem nepřišla pomoci.

K jejímu velmi osobitému a občas zvláštnímu přístupu k lidem uvedu jednu příhodu. V roce 1962 jsem už měla své zaměstnání a tudíž nemohla pomáhat na prázdninové škole. To léto bylo velmi deštivé, všem dětem v táboře byly zakoupeny gumáky, ale má dcera je nedostala, protože paní Kvapilová se ještě nepřestala zlobit, že jsem svoji dovolenou nechtěla strávit prací na táboře. Paní Kvapilová byla tvrdá osobnost, avšak většinou ji lidé akceptovali. Dokázala dělat sbírky šatů, bot, to pak prodávala na loppemarkedech a tím získávala peníze. Dělal také vánoční balíčky do německých uprchlických táborů, dokázala doslova vyžebrať např. margariny a různé životní potřeby, Češi pak museli chodit pomáhat a balíčky balit. K přípravě balíčku se používala společenská místnost v Českém domě na Hølandsgate. Paní Kvapilová chtěla, aby ti, co jednou dostali pomoc, byli za ni stále vděční. Když se pomáhalo, tak jak paní Kvapilová chtěla, byla vlídná a měla dobrou vůli pro toho druhého také něco udělat. Motorem bylo přežití v bídě. Nastaly však i okamžiky, kdy se pomoc minula účinkem.

V roce 1968 se ve vedení spolku uvažovalo o zrušení spolku. Ti, co se dostali do Norska po roce 1948 byli zaopatřeni a nepotřebovali více pomoci. Ale jak všichni víme, přišel srpen v roce 1968. Pro paní Kvapilovou začala nová práce. Flyktningråd nechal starost o Čechy, kteří se dostali do Norska po událostech v srpnu 1968, na paní Kvapilové. V roce 1968 pro ni začala nová éra.

**3. Pojd'me se vrátit k táborům....
Zúčastňovaly se vaše děti letních
prázdninových táborů? S jakými
zážitky se vracely? Mají vaše děti
nějakou vzpomínku, kterou si rády
vybavují?**

Jak už jsem se zmínila, na první tábory mohly moje děti, protože jsem vedla kuchyni. Děti mají pěkné vzpomínky na tábory. Navázaly tam spoustu přátelství, dopisovaly si a dcera má kamarádku z té doby do dneška. Na

tábory se těšily. Těšily se na skautské aktivity, výlety autobusem do Osla; děti byly každý rok přijaté na radnici. Od starosty byly pozvány na oběd na Holmenkollen a pak šly ještě do kina. Opravdu to byl den s bohatým i vyjimečným programem. Pořádaly se také výlety lodí na Oskarsborgfestning.

Vyučování na táboře zajišťovali čeští kněží z Říma. Tábor nebyl striktně náboženský, ty děti co nechtěly, tak se bohoslužeb nemusely zúčastňovat. Také někteří krajané, kteří měli vyšší vzdělání, pomáhali s vyučováním a tak i jejich děti se mohly účastnit prvních táborů. Na táborech byl dodržován pořádek a program. Vyučování, hry i zábava měly přesně daná pravidla, které Dr. Kratochvíl dodržoval. Paní Kvapilová se starala o zásobování a veškeré potřeby pro děti.

**4. Pomáhala jste vy sama s organizací a
průběhem letních prázdninových
pobytů? Jak dlouho pobyty trvaly?
Prý se tam moc dobře vařilo?**

Ano, já jsem vedla kuchyni. Vařila se dobrá česká kuchyně. Děti sbíraly borůvky a vařily se borůvkové knedle, pekly se koláče a nechyběly klasické, husté české polévky. Pobyty trvaly tři týdny.

Na táboře se organizoval národní den. Můj manžel šil kroje na tancování české besedy. Ušil také vlajku a převlek pro Mikuláše.

5. Ze kterých zemí sem děti přijížděly?

Ze začátku hlavně z uprchlických táborů v Německu, Rakousku, Itálii. Později i z USA, Anglie i Švédska, prostě z celého světa. O táborech na Storsandu se vědělo.

**6. Víte, kdy se konal poslední
prázdninový pobyt na Storsandu? Jak
se využíval Storsand mimo
prázdninové pobyty? Bydlel někdo
z krajanů trvale na Storsandu?**

Myslím si, že poslední děti od paní Kvapilové byly na Storsandu v roce 1990, byly to děti z Prahy. Pomáhalo se také handicapovaným dětem, které na Storsand jezdily. Mimo prázdniny se pronajímali Storsand dělníkům na ubytování. Z krajanů na Storsandu nikdo trvale nebydlel, paní Kvapilová tam měla svou světničku, kam jezdila ráda na víkendy. Ale i o víkendech pracovala.

7. **Zmínila jste se, že jste všechny materiály od paní Kvapilové kolem Storsandu předala do Libri Prohibiti v Praze. O jaké materiály se jedná a víte něco o tom, jak bylo/bude s tímto materiálem naloženo?**

Ano, většinu materiálů, co jsem po paní Kvapilové měla, jsem předala do Libri Prohibiti. Pokud vím, mělo by to sloužit jako podklad pro knihu, kterou jak je mi známo, bude sepsávat pan Dr. Jiří Gruntorát. Libri Prohibiti dostala i film ze Storsandu. Já sama mám ještě nějaké památky na pí Kvapilovou. Jednou z nich je deník paní Kvapilové, kterým jsem listovala, než jste přišla. Četla jsem si právě o úmrtí prezidenta Beneše. Paní Kvapilová psala úžasně.

8. **Když paní Kvapilové začaly docházet životní síly, byl tu někdo, kdo by její nadšení pro Storsand mohl přebrat? Měla nějakého svého zástupce?**

Paní Kvapilová neměla žádného nástupce. Dvě norské dámy, se kterými byla uvězněna v koncentračním táboře, jí hodně pomáhaly, ale pro nikoho dalšího nebylo možné se o Storsand starat, to potřebovalo čas a hlavně peníze.

9. **Jak určitě víte, budovy na Storsandu zchátraly, dnes již nemají patřičné využití a budou se i s pozemkem prodávat. Doba se hodně změnila a tak současný výbor TNF dospěl k názoru, že zachovat Storsand s takovým posláním, jaké měl, není možné a že dnes již to ani není potřebné. Jaký je váš názor?**

Prodej je správná věc. Práním pí Kvapilové bylo předat Storsand Červenému kříži.

10. **Jak by se mělo, podle vašeho názoru, naložit s prostředky, které se získají prodejem Storsandu?**

Toto je složitá otázka. V první řadě se musí vrátit půjčka Velehradu a nevidím jako dobré rozdělovat peníze na studia, na to mají dneska mladí mnoho jiných možností. Zmrazení peněz na určitou dobu a jejich využití v případě dalších nepředvídatelných politických změn v budoucnosti, které vždy přináší potřebu peněz pro ty, co se octnou v nouzi, je určitě návrhem, který by se měl vážně uvážit. Naše generace neměla při odchodu s sebou opravdu vůbec nic. Bylo to občas hodně těžké.

11. **Máte chuť vzkázat něco té nejposlednější generaci krajanů – té po roce 1989 a později, která se vydala a rozhodla založit nový domov v Norsku? TNF vyhledávají mladí lidé a ochotně a s nadšením pracují i ve výboře.**

Chtěla bych jim popřát hodně štěstí a je hezké, že se krajané pravidelně schází a drží pohromadě.

Chtěla bych vám moc za dnešní zajímavé povídání poděkovat, popřát hodně zdraví, svěžesti i zájmu pro věci, které se kolem vás stále dějí. Děkuji také za ukázky fotografií, bylo to velmi příjemné posezení.

Liba Janáková

Vzpomínky na norský tábor

Na léto ve Storsandu mám moc pěkné vzpomínky. Byli jsme druhý rok v exilu, první léto (1970) jsme se sestrou byli dva měsíce u statkářů na ostrově Gotland. Organizovala to Armáda Spásy, pěkně jsme si to prožili a rodiče si od nás trochu oddechli. Velikou stálou vzpomínku z Gotlandu mám na to, že jsem se přes to léto změnil do toho, co sedlák choval

– prasata. Matka mě po měsíci vylouhovala několik hodin ve vaně a pak jsme museli

použít kladívko a silné chemikálie na vyčištění vany. Následující rok mě naši pro jistotu dozoru poslali na tábor do Norska a taky si potřebovali ode mě oddechnout. To Norsko byla taková dost jistá a „daleká“ vzdálenost. Moc jsem se na to těšil; dlouhá cesta vlakem, pěkná krajina, hodně koupání, noví kamarádi atd. Tábor v Storsandu teda nezklamal – naopak, bylo to o moc lepší, než jsem si to představoval.

Je to už hodně let, ale pořád si vzpomínám, jak jsme každé ráno stáli v pozoru, „hissa“ (ve švédštině=vztyčovali pozn. redakce) českou a norskou vlajku a zpívali obě hymny – domorodci to chodili poslouchat a mnohokrát nám tleskali. Na děšť si vůbec nevzpomínám, za to na pěkné výlety do Osla, lodí do Drammenu, autobusem na Holmenkollen, těch zážitků bylo mnoho pro desetiletého kluka – vůbec nebyl čas na nějaké stýskání po mamince. Poprvé v životě jsem také poznal hezky barevné medúzy a přišel na to, proč je příroda tak hezky nabarvila. Pěkně to páliło a ulevilo se mi až když mě kamarád z Norska počůral nohu – věděl jak na to.

Na táboře si rád vzpomínám na paní Kvapilovou, jak nás pořád obskakovala a dirigovala všechen personál. Jídlo bylo bezvadné, byl to perfektní substitut maminčina vaření - přibral jsem nějaké to kilo přes léto. Herna byla bezvadná, buď jsme hráli ping-pong nebo tvrdé turnaje stolního hokeje. Bylo to v době, kdy hokejové figurky ještě byly plechové a placaté, – Rusáci ale stejně vždycky prohráli!!!

Jako vždy, když se člověk dobře baví, tábor až moc rychle skončí. S tátou jsme měli

pěknou cestu zpátky vlakem. S přáteli, kteří tam byli ze Švédska, jsme do konce léta pokračovali v hraní her, které jsme si oblíbili ve Storsandu. Příští rok jsem s tou stejnou partou jel na tábor do Itálie. Já už dvacet let ve Švédsku nežiji, ale když si s nějakým tím známým mailuju, často se v textu objeví tábor v Storsandu a jak jsme si to léto hezky prožili. Jsem moc vděčný všem lidem, kteří nám dětem umožnili takové léto prožít. Naši to neměli v nové zemi lehké, a já jsem byl poprvé od té doby, co jsme odjeli z Československa, zase mezi Čechy a Slováky. Byl to nádherný, doopravdy nádherný pocit, který mě v té době ohromně scházel - moc vám všem děkuji!

Omlouvám se taky všem „táborovým učitelům“, byl jsem pěkný rošťák, když jsem byl malý a zkrotit mě nebyla lehká práce: traktorový incident nikdy nezapomenu... Pan Bůh má ale smysl pro humor, takže ze tří dětí mám dva malé Martínky. Tak jsem denně připomenut jaký jsem byl v jejich věku. Mám silné podezření, že mé matce se stalo totéž mým narozením.

Martin Brabenec, Kalifornie, USA, březen 2008

Mikulášská 2007

Tak tu byly po roce zase jednou Vánoce a před nimi Mikuláš.

Pult s občerstvením

Přípravy na mikulášskou začaly už během září, jestli mě paměť neklame. Členové i nečlenové českého a slovenského spolku si rozdělili práci a zodpovědnost za jednotlivé úkoly. Největším problémem na pořádání této akce, je sehnat patřičné lokály a vzhledem k tomu, že je nás přes sto lidíček, není to úkol až tak malý. Náš kamarád Vlado Branko se zhostil tohoto úkolu a opět zařídil lokály v domově seniorů na Majorstua. Tím pádem se největší starost vyřešila už v září. Dům seniorů

je naprosto ideální prostor pro pořádání naší akce, kuchyň je velká a zařízená, místo na posezení prostorné a to nemluvím o vánočním stromečku a výzdobě, která navodí tu pravou vánoční atmosféru.

Ze zákulisí

Celá akce za normálních okolností začíná ve 12 hodin. Uvařit guláš, nabalíčkovat nadílku, vypsát cedulky a ceník, nachystat aparaturu a cd s koledami, vymyslet zábavný program pro děti (tady podotýkám, že kloubouk dolů před Olinkou, vymyslet každý rok něco nového je opravdu pořádný kousek),

naladit kytaru a hlasivky, naposledy vytelefonovat Mikuláše, čerta a anděla o domluvené schůzce (to víte, mají moc práce a potřebují si nás zapsat do svého záznamníku), obohatit tombolu, nakoupit losy do tomboly, zkontrolovat papír na toaletách, modlit se, aby přišly děti a lidičky, jo, to není jen tak, tomu říkám zodpovědnost. Myslím, že bych si vzpomněla ještě na další věci ... ☺

Přípravy, které nesmí nikdo vidět

Mikuláš, čert i anděl dodrželi slovo, děti a lidičky přišli, guláš se snědl a ještě chyběl, tombolu vyhráli opět ti, co vyhráli loni a tak dále

Rozdávání dárku

Mikulášský večer proběhl v klidu a míru, dětem zářila očička štěstím, překvapením, ale i strachem, před něčím novým a neznámým, ale to my ostatní přece také známe. Opět se potkali staří známí a noví byli upřímně vítáni. Nedá se nepovšimnout, že náš český i slovenský spolek má více a více dětiček a to je jenom báječné, vždyť oni jsou naše budoucnost. Pevně věřím, že právě jim se tradice Mikuláše líbí a budou ji zachovávat i pro příští generace. Upřímně řečeno, kolik českých tradic si s sebou do nových zemí bereme? Myslím, že se nám opět podařilo navodit tu pravou českou a slovenskou atmosféru Vánoc a doufám, že se u ní opět příště, už vlastně tento rok setkáme.

Čertík našel zlobivou dušičku

Musím zdůraznit, že na posledním Mikuláši jsem měli velké štěstí. Na akci zavítal i známý fotograf David Lacina. Jeho snímky jsou velice zdařilé, prostě skvělé. Zachytil okamžik zrodu něčeho nového a jeho smysl pro detail nás nenechá bez údivu.

Teď si asi Davide říkáš "panebože, co jsou to za bláboly, zase kritika", ale věř, že se mi Tvé snímky opravdu líbí. Všem těm, kdo se chtějí s Davidem seznámit blíže, posílám link na jeho internetové stránky. Fotografie se Sierra Leone a pasáž o fotbalistech znetvořených válkou je velmi silná a působivá. Davide, děkujeme, že jsi spolku nabídl fotky a to zcela zdarma. Díkyyyyyy.

Jako obvykle byla bohatá tombola.

Tak to bylo o minulém Mikuláši, pokud se nám podaří sehnat lokály těšíme se opět naviděnou na tom příštím Mikuláši. Jednu špatnou zprávu: už teď musím bohužel oznámit: populární guláš se asi zdraží o pět až deset korun ☺)). Je velká inflace. A jedna dobrá zpráva: Mikuláš, čert a anděl si nás opět poznačili do svého záznamníku

Musím se Vám přiznat, že článek píšu 10.3., týden před Velikonocemi. Děti opět dostanou nadílku, tentokrát od zajíce, ženské budou mít zmalované zadnice a pánové se upijou k smrti. Ne, to jen žertuji. Ještě že ty tradice máme.

Mějte se krásně, přivítejte jaro a sluníčko.

Harmonii v duši *Váš Ďablík*

PS: zřejmě jsem dost nepoděkovala všem co se na akci podíleli - DÍKYYYYY

<http://photo.lacina.net/>

<http://photo.lacina.net/photos-164-sierra-leone-amputee-football-team.html>

Léto 2006 – Jaro 2008

To jednou byla na lesním paloučku mlha, zasvitlo do ní slunce a maličko zafoukal vítr. V mlze se hnulo a vzdychlo. A stojí tu jemná panenka.

Stojí na paloučku v šatech lehkých jako pára a dívá se, kde se tu vlastně vzala.

A zamyšlená je.

"Vždyť ani nevím, jak se jmenuju," špitá si. "A co," povídá nakonec, "budu si říkat víla Amálka."

Bylo odtamtud jen dvanáct kroků ke studánce. Amálka k ní dotančila po špičičkách trávy a sklonila se nad vodou. Voda je věrné zrcátko. Amálka se rozhlídla, jestli ji někdo neuslyší, a tiše vykřikla: "Jé, to jsem hezká!"

To tvrdí Václav Čtvrtek. Já tvrdím toto:

Mamka s taťkou přijeli v pátek, v sobotu si mě užili ještě ve stavu 2 v 1 a pak už to šlo jako po másle. Spali jsme, praskla voda, Tormoda posílám vzbudit naše. Neví, co má říct. (To snad není pravda!) Tak tam jde, řekne: "Miminko kommer." a vrátí se s mamkou a taťkou. Voláme rodičům do Kvinesdal. Prostě rodíme celá rodina. Zatím tedy jenom vypouštíme vodu. Pak jsme zase spali, začly kontrakce, spali jsme, přišly intenzivnější kontrakce, osprchovala jsem se, umyla si vlasy, dala prádlo do pračky, odjeli jsme do porodnice, monitorovali miminko, tentokrát spalo už jenom miminko, znova jsem se sprchovala, pak jsem porodní asistentce marně vysvětlovala, že potřebuju na toaletu, zatímco ona mi tvrdila, že dítě chce na svět. Pak jsem na té vyšetřovně ještě chvíli stála, než mi došlo, že toto bude můj porodní sál. Najednou bylo jedno, že jsem ho nikdy neviděla, že

nevyzkouším všechny možné porodní stoličky, vany a lehátka, že nebude hrát hudba, kterou celé těhotenství pilně poslouchám a představuji si klidný porod, že nebude žádná akupunktura na zmírnění bolesti. Uvěřila jsem asistentce, opřela se o lavičku, párkrát zatlačila, poprosila asistentku, ať nám nesdělují pohlaví dítěte, pak si lehla, Tormodovi jsem svírala jednu ruku, on mi druhou svíral nohu. Najednou jsme získali takové zvláštní spojení. Ještě než jsme vyjeli z domu, tak jsem ho upozorňovala, že si ho zřejmě na sále nebudu moc všimnout, ale najednou jsem komunikovala s ním a on moje pohledy tlumočil asistentce. Pak řekl - tak pojď, ještě jednou - já se převalila na záda a na prsou mi ležela víla Amálka. A svět se zastavil. Nebyla mlha, nefoukal vítr a ani, myslím, nesvítilo slunce. A rozhodně na sobě neměla satičky.

Byla tak maličkatá, krásná, voňavá a statečná a celý porod prospinkala. A z nás byla rodina.

Novopečená kmotřička Míša a Juraj přišli asi po dvaceti minutách, Míša se mnou zůstala a kluci jeli pro naše. Kdo by si pomyslel, že své norské vnoučátko uvidí několik minut staré. Odjeli na Lofoty, a my – Tormod, Amálka a já – na rodinný pokoj, kde jsme mohli být pořád spolu. O dva dny později nás doma uvítala norská babička. Měla jsem každý den snídani, oběd, večeři jako v hotelu. Pořád mi opakovala, ať si odpočinu. Ale já nemohla, cítila jsem tolik energie a nechtěla jsem propásnout ani vteřinku – pořád jsem se divala na Amálku. Ve čtvrtek se do me dalo horko, prsa mi najednou začínala u krku a já

oznámila světu, že adrenalin vyprchal. Tormod zasáhl akupunkturou a za chvíli bylo líp. Množství mléka si tělo upravilo podle potřeby samo a mě došlo, že bych si opravdu někdy měla jít lehnout s Amálkou.

V pátek přijeli Kenneth a Gina z Ameriky (Kenneth mě tenkrát v létě 2000 pozval poprvé do Norska) a zůstali do soboty. Přicházeli další a další návštěvy. V neděli se naši vrátili z Lofot. Vrhli se na vílu a zůstali s námi do středy. A my jsme prožívali všechna její poprvé. Já jsem se velice rychle dostala do fáze "my". Takže pěkně spinkáme, škytáme, koukáme, zíváme, taky blinkáme a prdinkáme. Mimochodem už v porodnici jsme pochopili, jak jsme mohli cítit, když měla víla v bříšku škytavku. Jakmile začala škytat, nadsakovalo celé tělíčko. Ale to prý je taky normální.

Mohla bych tady popsat deset stránek, jak jsme prožívali a stále prožíváme všechna její poprvé ... neděste se! Tento dopis je omluvou všem těm, které se věnují svým batolatům a "nemají na nic čas". Mé velké plány o plavání, aerobiku, malování, kurzech němčiny, španělštiny a fotografování, až budu na mateřské, přešly do kolonky "to počká". Ze stejného důvodu snad někteří z vás čekali bez mála dva roky na další zprávičky. Ano, patřím mezi ty, kteří věnují svým dětem veškerý svůj čas a téměř veškerou energii. Jsem kritizována za to, že mé dítě nebude samostatné. Blízcí či vzdálení si myslí, že málo měním plínky, že málo oblékám, že málo krmím, že hodně kojím, že málo kontroluji to či ono. Jiní si myslí, že často měním plínky, že správně kojím, že vychovávám sebejistého a spokojeného človíčka. Někdy se mi těžko vybírá mezi názory z různých kultur, a tak se obrátím k mateřskému instinktu. Amálka je kojená přes 20 měsíců a věřím, že ještě nějakou dobu bude, protože to jí a mně vyhovuje. Rozezná A, I, O, T, protože se na to sama ptá. Vylévá mléko, protože to chce pak utřít. Půjde brzy po svých druhých narozeninách na část dne do školky, protože cítíme, že je na to připravená. Nedáváme jí sladkosti, protože není jediný důvod. A pije vodu, protože proto.

A tak plynou naše dny, já střídám tepláky a džíny, triko a svetr, prožívám chvíle slz a frustrace a únavy. A pak potkám tu načínčanou, vysoké podpatky, užasný make-up, moderní účes, drahá kabelka. A někdy si

pozvychnu, někdy si dokonce i řeknu, že od příštího týdne se v ni proměním. A pak se podívám na ten devítikilový zázrak, co volá 'mami pojd' nebo pomoc nebo mama haci' co říká mlič, když chce mléko, taktoj, když vidí traktor, eš, když chce ještě, brt, když chce jogurt, a den den, když chce nakojit. A nastane onen příští týden a já se v teplákách vrhnu na knížky plné medvídků a mašinek, maluju nákladřák a stavím komín, v džínách krmím kačenky, hraju si v otevřené školce (obdoba mateřských center) a jezdím po jezdících schodech. A úplně v čemkoliv foukám bolístko a měním slzy v úsměv, objímám a hladím, říkám jee a oi. A pak se na mě naše víla Amálka podívá jako minulý úterý, pohladí mě po vlasech, položí své malinké dlaně na mé tváře a řekne "ráda" a pak mě ještě obejmě. A v ten moment se mi dostane toho největšího ocenění života a já si snad poprvé v životě sama od sebe uvědomím, že v něčem jsem opravdu dobrá.

Často, když Málku ukládám ke spaní, děkuju jí, že si mě vybrala za maminku a že je tak zdravá a šikovná. Stále sním o porodu a už se nemůžu dočkat dalšího. Nevadí mi přerušovaný spánek, nevadí mi ztráta volnosti či soukromí na dalších třicet let. Děsně mi vadí ta neustálá obava, že se Amálce něco přihodí a já nebudu schopna pomoci. Ta bezmocnost mě vážně žere.

Pro vás, novopečené maminky, které jste pokyvovaly hlavou aspoň nad jedním řádkem: jsem také jednou z mnoha, co se tak moc snaží najít rovnováhu mezi tím jak být dobrou matkou a zároveň dobrou partnerkou a tak moc se jí to nedaří. Tak stále hledám. A budu hledat, dokud nenajdu.

Přeji všem krásné jaro.

Vaše Olga

PS. V žádném případě se tu nesnažím dávat návod na mateřství. Napsala jsem vám, jak mateřství prožívám já sama, a to právě teď a podle mě celkem stručně. Je docela možné, že za týden to bude jinak. Napsala jsem vám to ráda. Kdo jste si mé řádky chtěli přečíst a udělali to, děkuju vám. Vy, kteří jste si je přečíst nechtěli, doufám, že jste sem ani nedošli. Mějte se hezky. O

Oslo-Praha fra 30. mars: **3 daglige avganger**

Sommer-ruter 2008 – gyldig 30.03-31.10.08

Oslo – Praha

OK449	123456.	07:55 – 10:00
OK445	12345.7	11:55 – 13:55
OK447	1234567	17:30 – 19:30

Praha – Oslo

OK444	12345.7	09:05 – 11:10
OK446	1234567	14:40 – 16:45
OK448	123456.	19:35 – 21:40

T/r billett fra NOK 600 + tax

Bestill online på

www.czechairlines.no

P.S. Visste du at Czech Airlines ble kåret til mest punktligte flyselskap i sentral- og øst Europa i 2007 av AEA (Association of European Airlines)?

Informace o vládním Programu podpory českého kulturního dědictví v zahraničí na léta 2006 až 2010

K českému původu se v zahraničí hlásí téměř dva miliony lidí. Mnozí z nich již česky nemluví, ale uchovávají si povědomí sounáležitosti s českým národem a s kulturou svých předků.

Zájem o krajany je z české strany potvrzen mj. usnesením vlády č. 1622/2005 o programu podpory českého kulturního dědictví v zahraničí na léta 2006–2010, který je vyčíslen roční částkou převyšující 50 mil. Kč; v úhrnu za pět let je to pak více než čtvrt miliardy Kč na realizaci vzdělávacích, kulturních, rekonstrukčních a dalších spolkových projektů a také na podporu činnosti lektorátů českého jazyka a literatury v zahraničí.

Program má tři oblasti:

1. krajanský vzdělávací program - výuka češtiny
2. podpora lektorátů a výuky českého jazyka
3. krajanské kulturní projekty a opravy krajanských objektů

Krajanský vzdělávací program spočívá v semestrálních studijních pobytech v ČR. Stipendia jsou určena pro studenty z řad krajanů s přednostním zaměřením na obory související s podporou udržení a rozvoje znalostí českého jazyka a literatury. Ročně je poskytováno 15 dvousemestrálních stipendií na vybraných veřejných vysokých školách v ČR.

Vyplněnou přihlášku spolu s potvrzením a doporučením krajanského spolku je třeba zaslat na ZÚ Oslo:

- pro studium v zimním semestru 2008/2009 do 21. 3. 2008;

- pro studium v letním semestru 2008/2009 do 22. 8. 2008.

Dále je možné zúčastnit se 4-týdenního kurzu češtiny pro krajany. Ročně je poskytováno 60 těchto stipendijních míst. Kurz zahrnuje výuku a mimoškolní aktivity se zaměřením na osvojení základů češtiny a poznávání českých reálií. Výuka sestává z celkem 90 vyučovacích hodin ve skupinách rozdělených dle stupně jazykových znalostí. Stravování a ubytování je hrazeno. Věkový limit je stanoven na min. 18 let a horní věková hranice není stanovena. Kurzu je také možné zúčastnit se v kategorii tzv. „samoplátců“.

Specializovanější je 2-týdenní kurz metodiky výuky češtiny pro vyučující z řad krajanských komunit. Ročně je poskytováno 20 stipendijních míst. Účastníci absolvují dvoutýdenní intenzivní výuku metodiky s cílem zdokonalit a stabilizovat formy vyučování češtiny. Účastník kurzu musí mít alespoň 18 let a musí umět dobře česky. Do kurzu je možno přihlásit se opakovaně.

Podle bodu 3 programu mají krajanské spolky možnost požádat o příspěvek na svou činnost.

Podrobnější informace naleznete na stránkách ZU Oslo: <http://www.mzv.cz/oslo>

Kateřina Stašková

Kulturní informace zprostředkované ambasádou

Z oblasti filmové:

Po úspěchu norského filmu „Kunsten å tenke negativt“ (český název „Kurz negativního myšlení“) na Filmovém festivalu v Karlových Varech, získal tento film Českého lva za nejlepší zahraniční film roku 2007.

A knižní:

V únoru tohoto roku vyšel v nakladatelství ARGO román Aksela Sandemose „Uprchlík kříží svou stopu“ (En flyktning krysser sitt spor) v překladu Jarky Vrbové. Originál, který vyšel před 75 lety, obsahuje nechvalně známý

JANTELOVEN. Uvidíme, jak zaujme dnešní české čtenáře. Viz

<http://www.iliteratura.cz/clanek.asp?polozkaID=22161>

Z oblasti vzdělávání:

Sdružení „Česká hlava“

(www.ceskahlava.cz) ve spolupráci se Senátem Parlamentu ČR a Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy vypsalo soutěž „INNOVATING MINDS – Czech Awards for Young Europeans“ pro mladé občany (do 19

let) ze všech evropských zemí. Soutěž se zaměřuje na technické a přírodovědecké obory. Mladí lidé mohou zasílat projekty a ceny budou uděleny v 5 kategoriích: informační technologie, zdraví a kvalita života, životní

prostředí, inovace výrobků a technologií a design a architektura.

Další podrobné informace včetně formuláře přihlášky jsou na www.innovatingminds.eu

Barbora Stejskalová

Změna v předpisech týkajících se českých cestovních dokladů

Od 1. března 2008 je opět možné nechat si zapsat dítě do českého cestovního dokladu (pasu), a to dítě, které je českým občanem a není starší než 10 let (dřívější hranice byla 15 let).

Takové dítě lze nechat zapsat do nově vydávaného pasu (ať už biometrického nebo ne), ale i dodatečně do cestovního dokladu již vydaného.

Zájemcům o takový zápis podá veškeré informace Velvyslanectví ČR v Oslo (oslo@embassy.mzv.cz), které zápis i provádí.

Osud nebo náhoda

Čím je člověk starší, tím se jaksi zužuje dříve velký vějíř zájmů, aspoň u mě to tak je. Vybírám si jinou literaturu, zajímají mě pouze filmy určitého druhu, atd. A stále více myšlenek a času věnuji na to, jakým způsobem, kdy - vzhledem k životnímu věku, a za jakých okolností lidé umírají, často velmi mladí, nebo naopak vyváznou z naprosto beznadějných situací, např. těžké dopravní nehody s několika mrtvými, nezranění nebo s celkem bezvýznamnými škrábanci nebo v nejhrošším se zlomeninami.

Onehdy časně ráno, když jsem se příliš brzy probudila, se mně najednou vybavila událost, na kterou jsem už dávno nemyslela, už aspoň 40 let ne.

Asi rok před tím, než jsem odjela z Německa do Norska v 59. roce, jsem byla na kratší návštěvě ve Vídni u dvou, už tenkrát starých sester, mých jakýchsi pratet, o nichž jsem do té doby nevěděla. V dopise psaném německy mně vysvětlily, jak jsme příbuzné, a pozvaly mě k sobě na návštěvu.

Tyto dvě dámy bydlely v jedné ze starých částí Vídně, ve čtvrtém poschodí velkého činžáku bez výtahu. V každém poschodí byly dva velké byty s větším počtem rozlehlých místností, jaké se v předminulém století stavěly pro lépe situované měšťanské rodiny, s místem pro služebnictvo. Jeden z nich už dávno zdědily tyto mé tety, po tom, co další členové rodiny postupně umírali. Ten druhý byt v tomtéž poschodí patřil původně židovské

rodině, za nacistů odvečené do koncentračního tábora, a byt byl přidělen vysokému hodnostáři u Gestapa s manželkou a dcerou.

Jednoho dopoledne, když obě pratety odešly do města nakupovat, najednou někdo zazvonil. Když jsem otevřela, stál u dveří docela pohledný muž tak v třicátých letech, a ptal se, kdo bydlí v sousedním bytě, že tam zvonil, ale nikdo neotevřel. To jsem ovšem nevěděla, ani historii tohoto bytu jsem neznala. Jenom, že ti co tam bydlí jsou právě na dovolené, jak mě informovaly tetičky. Návštěvník mluvil docela dobrou, ač trochu lámanou, němčinou, a představil se jako Jugoslávec, který za války byl zavlčen na otročké práce, různě po Německu. Nakonec, několik měsíců před pádem Německa byl jako "sluha" v domě přes ulici, u rodiny zase jiného nacistického potentáta, kde spal ve sklepě a živil se odpadky jídla.

Těsně po oficiálním pádu Německa utekla jeho "rodina", byt byl prázdný a on se tam přechodně nastěhoval. Tamodsud byl očitým svědkem události, která byla příčinou jeho návštěvy ve Vídni, a kterou se mnou chtěl sdílet.

Napsala jsem tetičkám lístek, že jsem v cukrárně přes ulici, kamž jsme se s Jugoslávцем ubrali, aby mně vyprávěl historku, která se tehdy stala.

Už v prvních téměř hodinách po převratu začali Rusové ihned dělat domovní prohlídky v honbě za nacistickými zločinci, ve čtvrtích,

kde před válkou bydlely hodně židovské rodiny, a po jejich deportaci vysoce postavení nacisti. Někteří z těchto včas utekli před ruskou okupací Vídně, jiní, ti nejfanatičtější s vymytými mozky, věřili společně s Fuehrerem, ve vítězství Třetí Říše, a zůstali. Tak také gestapák v sousedním bytě mých pratet. Když konečně pochopil, že je konec, a bylo mu jasné, co ho a jeho rodinu čeká v rukách ruských vítězů, zvolil radši radikální odchod z tohoto světa pro sebe, manželku a dceru, tehdy sedmnáctiletou: skok z okna svého bytu ve čtvrtém poschodí.

První skočil otec, po něm matka, a nakonec dcera, již matka držela při výskoku za ruku, ale při pádu ji pustila.

Oba rodiče ovšem leželi mrtví na dlažbě, tělo a lebku roztržštěné. Dcera dopadla poslední - a po pádu vrávoravě vstala, byla potlučená a v šoku, ale zdálo se, že kromě podlitin a odřenin ji nic nebylo. Rusové, jak známo pověřivý národ, když toto spatřili, se dali v úděsu na úprk, upustili od další razzie, a do té ulice se už nikdy nevrátili. Pozdější

podrobné vyšetření všech orgánů v nemocnici ukázalo, že dívka opravdu neutrpěla žádné vážné zranění. Zázrak? Osud? Nedorozumění mezi vyššími mocnostmi nad námi?

Dívka se vrátila do bytu svých rodičů, odkud si ji nikdo netroufal vyhodit.

Můj jugoslávský vypravěč se chtěl dovědět, co se s osiřelou dcerou gestapáka stalo, jak to s ní později všechno dopadlo, a eventuálně s ní i mluvit, pokud by mu k tomu dala příležitost. Vrátili jsme se z cukrárny do bytu mých pratetiček, které mezi tím přišly. Ty dodaly k historii, že dívka se vdala, má chlapečka, bydlí s rodinou v původním bytě, a momentálně jsou někde na dovolené. Mladá paní prý je velmi tichá, často až jako nepřítomná, ale jiné následky skoku z okna neměla.

OSUD NEBO NÁHODA?

Zda Jugoslávec počkal, až se rodina vrátí z dovolené jsem se už nedověděla. Vrátila jsem se zpátky do Německa a už nikdy jsem o něm neslyšela.

Olga Portheim

Globální podvod

Nevím jak kdo, ale já postrádám ve Věstníku články, které psával pan Pivokonský. Možná trochu mrzoutské, ale vždycky dávající věci kolem nás do souvislostí, které mají často tendenci nám unikat. Vzpomněl jsem si na něj, když jsem v předchozím čísle četl výzvu k uvědomělé ochraně prostředí. Jak by asi reagoval?

Ve středověku se lidé báli konce světa, později Evropou obcházelo strašidlo komunismu, nedávno jsme byli strašeni americkým imperialismem a dnes se stáváme svědky hysterie, která se začíná předchozím hrozbám podobat. Mám samozřejmě na mysli mantru o lidstvu způsobeném oteplování.

Kdysi jsem byl ve Skalístých horách u jakéhosi ledovce, kde někoho už dávno v předminulém století napadlo označit místo, kam v kterém roce sahal. Výsledek byl očividný – po celou dobu stále ustupoval, někdy víc a někdy míň. Počítám, že chování onoho ledovce nebylo ojedinělé a tak se dá usuzovat, že nejspíš opravdu dochází k oteplování. Jak dlouho to už probíhá nevíme, dotýčný ledovec jen prokazuje, že tomu je už od doby před vynálezem letadla a automobilu,

možná i mnohem déle, ale tenkrát se tím nikdo nezabýval.

Historicky vzato se nejedná o žádnou zvláštnost, teploty na Zemi se měnily vždycky. Mnohem pozoruhodnější by byl opak! Pro ilustraci se chci zmínit o známém faktu, že Otec vlasti v Čechách s úspěchem zavedl pěstování vinné révy. Něco podobného by ho dnes i přes současné apokalyptické vise napadlo asi dost těžko.

Proč je tedy kolem celé záležitosti tolik povyku? Když pomínu politováníhodné zpolitizování normálního přírodního úkazu, jedna věc je zřejmá. Pokud se průměrná teplota v určité oblasti zvýší dejme tomu z -15ti na -12 stupňů, těžko to vyvolá něčí pozornost. Jestliže ale i daleko menší přírůstek v určitém období překročí bod mrazu, stává se to zjevným a právě k tomu podle některých zpráv kdesi dochází. Nevím co je na tom pravdy, ale na žádný pád kvůli tomu nepropadám panice.

Tohle je ovšem jen skromný pokus o racionální vysvětlení. Obávám se, že skutečné důvody jsou úplně jiné a už vůbec ne tak nevinné. Usuzuji tak z více indicií, především pak z toho, kdo jsou původci a nositelé celé té chiméry. Kupodivu jsou to titíž lidé, kteří se

nám před takovými třiceti lety snažili namluvit, že lidstvo vchází do doby ledové. Pokud se nemýlím, tenkrát se jednalo o ozónovou díru v atmosféře či něco podobného, čím se dá krásně strašit, ale hlavně se to nedá ověřit – dřív se to prostě neměřilo. Právě s tím je spojen druhý důvod, pro který shledávám celou záležitost nedůvěryhodnou – jakákoliv debata je předem vyloučená a už vůbec není vedená ve vědeckých kruzích. Dneska se sice už za kacířství neupaluje, ale následky ať si každý přičte sám! Společným jmenovatelem obou strašáků pak je podsouvaná nám víra, že vinu mají jen a jen lidi, zvláště pak ti z našeho civilizačního okruhu. Což skýtá nepřeberně možností k zákazům, příkazům, poplatkům, daním a omezování svobody. Obávám se, že o to jde především. Vymyšleno je to vskutku geniálně. Jestliže se totiž oteplování zpomalí – pomáhá to, jen tak dál! V opačném případě pak je třeba přitůžit.

Co na tom, že podle některých údajů se současně s teplotou Země zvyšuje i teplota okolních planet, kam nejspíš naše skleníkové plyny nedosáhnou (i tak by mě nepřekvapilo,

kdyby byla vina připsaná Američanům, bylo by to jen další z mnoha absurdních obvinění). Hlavní je přece mít 'zač bojovat', od věci není ani to, že se tím může kdejaký nýmand zviditelnit a tedy snadno přidlážit svou cestu ke kariéře. Ale hlavně podobné kampaně bohužel odvádějí pozornost od skutečných problémů, kterými by bylo radno se zabývat, jenže ty nejsou jaksi politicky korektní.

Na závěr bych chtěl čtenáře upozornit na to, že příští měsíce s pravděpodobností hraničící s jistotou přinesou nápadné zvýšení teplot. Chtěl bych přesto doporučit zachovat rozvahu, protože tomu tak bývá touhle roční dobou pravidelně, právě tak jako se v delším časovém horizontu na Zemi budou stále střídát doby teplé i ledové. A přeju všem hezké jaro!

Karel Babčický

P.S. Těm kteří mají o věc zájem, bych chtěl doporučit film z Channel 4 s názvem The Great global warming swindle, který zcela jistě není ve vysílacích plánech NRK.

České domy v Norsku

Milí přátelé Česka!

Chtěla bych Vás seznámit s faktem, že od loňského roku (2007) si zde v Norsku můžete naší firmou Unike Hjem nechat postavit český dům! Design je od firmy G Servis AS se sídlem v Třebíči a samotný dům Vám postaví náš subdodavatel VS Domy AS ze Vsetína. A to buď s dřevěnou fasádou nebo s omítkou. Od schválení stavby na okresním úřadu se můžete stěhovat do nového domu, hotového na klíč, již za 4 měsíce! Bližší informace níže v norštině, dále také na našich norských stránkách www.unikehjem.no nebo česky telefonicky: tel. 67 42 30 32 (mob. 95 97 57 88).

Také Vás ráda uvítám v naší kanceláři v Skedsmo (vedle hotelu Olavsgaard), severně od Osla. Zavolejte předem.

S pozdravem

ing. Yvona Holbein

Beate

Celine

Tsjekkiske hus i Norge

Ferdighusfirmaet Unike Hjem (Holbein Group AS) tilbyr siden våren 2007 tsjekkiske hus i Norge, selvsagt tilpasset norske byggeforskrifter. Vi har 30 typehus på våre internettsider www.unikehjem.no og i tillegg ca. 300 typehus hos vår samarbeidspartner G Servis, www.gservis.cz (også på engelsk). Du kan velge en hustype blant alle disse eller få tegnet hus etter dine egne skisser av vår tsjekkiske arkitekt.

Henriette

Bygger 1. etasje

Huset kan oppføres i mur (Leca-blokker) eller som et elementhus i tre. Den første løsningen står vår samarbeidspartner, en norsk murerbedrift, for og vil gi deg pris på forespørsel. Den andre løsningen tilbys av oss direkte – da får du levert hus bygget på fabrikk i Tsjekkia (Vsetin), fraktet hit på lastebiler og satt opp av tsjekkiske fagfolk i stor fart (kun 3 – 4 uker byggetid). Da er det vårt firma, Unike Hjem, som er din kontraktspart og som stiller alle garantier og forsikringer som kreves. Vi har også tilpasset alle våre elementhus til norske byggeforskrifter og kontrakten er basert på Bustadoppføringslova. Vi vil i tillegg stå for

hele byggesøknaden og prosessen mot kommunen, tegninger osv. I hvert fall hvis huset leveres i Oslo-området (Oslo, Akershus og litt til). Vi kommer også til å opprette kontorer i andre byer og vil kunne levere der også etter hvert, men foreløpig er dette begrenset (men bare ring oss, så kan vi snakkes om det). Og tips oss gjerne dersom du kjenner noen som kan tsjekkisk/slovakisk og vil være aktuell for å drive et kontor i andre byer enn Oslo.

Bygger 2. etasje

Så med dette håper jeg at flere vil titte litt på våre hjemmesider og gjerne spre denne nyheten videre. Vi vil vel alle at Tsjekkia og tsjekkiske bedrifter vises fra sin beste side i Norge – og VS Domy er en av de kvalitetsorienterte bedriftene som vi kan være stolte av.

Kontakt:

Unike Hjem
Holbein Group AS

siv.ing. Yvona Holbein (daglig leder)
Hvamstubben 14, 2013 Skjetten (Skedsmo kommune, bak Olavsgaard Hotell)
Tlf. 67 42 30 32
Mob. 95 97 57 88
Mail: post@unikehjem.no
www.unikehjem.no

Hledáme stavebního inženýra žijícího v Norsku.
Ferdighusfirma Unike Hjem søker etter 2 personer:

**PROSJEKTLEDER (ingeniør)
og KUNDERÅDGIVER**

Begge vil ansettes på vårt kontor i Skedsmo kommune (ved hotell Olavsgaard nord for Oslo). For mer informasjon, se vår internettside: www.unikehjem.no eller ring 95 97 57 88. Vi søker etter positive og engasjerte personer som liker utfordringer og vil videreutvikle vårt spennende og annerledes ferdighustilbud. Stort vekstpotensial – både for deg og firmaet. Personer med aktuelle kvalifikasjoner og i tillegg tsjekkisk/slovakisk språk vil foretrekkes. Bare ring hvis dette høres interessant ut. Søknadsfrist: ca. 20. april 2008.

Styret av TNF inviterer dere til "Åpent loppemarket" på Storsand

Lørdag 26.04.2008

TNF medlemmer er velkommen fra kl.10 til kl.12

Åpent marked for alle fra kl.12 til kl.14 hod.

Alt er gratis, eget transport av møbler.

Frivilig bidrag ser vi takknemlig til.

Adresse: Storsandveien 68, Hurum, retning mot: Drøbak, nær: Sætre.

Inventar tilbud:

Bøker, fag og musikk og kristen literatur (tsjekkisk), bilder, foto.

Glass, kopper, tallerker, bestikker.

Skaper, komoder, mange senger, sofa, bord, stoler, lenestoler, skrivebord, bokhyller.

Piano, bordfotball, reproduktorer.

Kjøleskap, fryseboks, vaskemaskin, tørkeskap, gressklipper (fungerer ikke), grill.

El.skjæremaskin, mini oven, brød skjæremaskin, kvern, radio, stekepanne, kaseroller, stekebrett, osv.

Sengetøy, håndkle, oppvaskhåndkle, dyner og soveputer.

Verktøy i verksted, dreiebenk, sykkel, tapeter ol.

Výbor TNF vás zve na "Otevřený trh inventáře" na Storsand

Sobota 26.04.2008

Členové TNF od 10 do 12 hod.
Otevřený trh pro všechny od 12 do 14 hod.

Vše zdarma, odvoz inventáře: vlastní.
Dobrovolné příspěvky se vítají s díky.

Adresa: Storsandveien 68, Hurum, smer: Drøbak, blízko:
Sætre.

Nabídka inventáře:

*Knížky, učebnice, zpěvníky, duchovní literatura (české),
obrazy, fotky.*

*Sklenice, hrníčky, jídelní talíře, malované talíře, příbory.
Skříně, komody, postele, gauče, stoly, židle, křesla, psací
stoly, police na knihy.*

Piano, stolní fotbal, reproduktory.

*Lednička, mrazicí box, pračky, sušicí box, sekačky na trávu
(nefunkční), grill.*

*El. kráječ, mini trouba, kráječ na chleba, mlýnek, radio,
pánve, hrnce, plechy.*

*Povlečení, ručníky, utěrky, polštáře, peřiny.
Nářadí v dílně, soustruh, kolo, tapety a další.*

ISSN 0803-7213

Dette er et tidsskrift for TSJEKKISK-NORSK FORUM, www.cz-forum.no

Ansvarlig for dette nummer var Liba Janakova og Alena Bartonova

Foreningens adresse: TNF, C/O LIBA JANÁKOVÁ, RØDTVEIEN 18C, 0955 OSLO

Medlemskontingent: individuell hovedmedlem kr. 250,-, familiemedlemskap kr. 300,-, senior kr. 150,-.

Telefon: +47 2216 7475

Konto nr.: 6241.06.04650

Org.nr.: 986 696 202

Medlemsblad for
TSJEKKISK-NORSK FORUM
C/O ALENA BARTONOVA
MAGNUS GATE 10
2004 LILLESTRØM
NORGE